

„MIND JÓ, AMIT ISTEN TÉSZEN!”

Márk 14,36.

Kedves Testvérek!

1.

Egy alkalommal Jézust tanítványai arra kérték, hogy tanítsa őket imádkozni. Ő pedig nem zárkózott el ez elől a kérés elől, hanem elmondta azt a minta imádságot, amit mi Miatyánkként ismerünk. Ennek az imádságnak a harmadik kérése ez: »**Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.**« Mt 6,10b.

Jézus a Gecsemáné kertben személyes példájával mutatta meg, hogy mennyire hűsbavágó, mennyire következményes dolog az, amikor valaki ezt a kérést komolyan veszi. Nemcsak úgy odaveti, nemcsak szép vallásos szöveggként mormolja, hanem egész lényével és akaratával imádkozza: »**De ne úgy legyen, ahogy én szeretném, hanem ahogy te akarod!**« Mk 14,36.

Jézus ebben az imádságában, és ez a Miatyánkra is vonatkozik(!), két dolgot ismer el és erre a két felismerésre teszi fel a sorsát. **(1) Isten bármit megtehet, amit csak akar.** **(2) Földi élete csak akkor tölti be rendeltetését, ha mindhalálig Isten szuverén akaratának veti alá magát.**

2.

A saját életünkre alkalmazva Jézus két felismerését, egy olyan feloldhatatlannak tűnő feszültséghez jutunk, amibe könnyen beletörük a „lelki bicskánk”. Ti. ahhoz, hogy **mi értelme van így az imádságainknak?** Hiszen egyfelől *Isten bármit megtehet, amit csak akar, másfelől azonban, csak azt teszi meg, amit akar.* Isten elé állok legszemélyesebb kéréseimmel, mert hiszem, hogy számára minden lehetséges, de úgyis csak akkor hallgatja meg ezeket, ha az találkozik az Ő akaratával.

Miért imádkozzam akkor? Ha úgyis csak az válik valósággá, amit Isten akar? Van értelme így az Úr elé vinni a könyörgéseinket? *Mégiscsak azoknak van igaza,* akik abban hisznek, hogy a jövő előre meghatározott, minden eldöntött és semmit sem tehetünk ellene? Akiknek az meggyőződésük, hogy az akaratunkkal nem befolyásolhatjuk a jövőnket? Isten már úgyis döntött az életem felől, mi értelme van akkor megfogalmazni azt, amit szeretnék. *Mit tehetünk Isten akarata ellen?* A hívő embernek nincsen más kötelessége, mint engedelmesen elfogadni: nem tehet Isten akarata ellen semmit. Egyszerűen csak rábólinthat arra, ha tetszik, ha nem, amit Isten akar. *Valóban erről van szó? Nincsen értelme imádkozni, mert Isten akarata úgyis felülír minden őszinte kérést, vágyat, szükséglet?*

3.

Alapkérdésünk tehát ez: Mi értelme van az imádságainknak, ha úgyis mindig és mindenben Isten akarata érvényesül. *Az attól függ, hogy hogyan tekintesz arra, akihez imádkozol!* Mert másként fogsz imádkozni akkor, ha Istenre úgy tekintesz, mint egy zsarnokra, aki semmivel sem törődve valósítja meg azt, amit Ő akar. De másként fogsz

imádkozni akkor, ha Istenre úgy tekintesz, ahogyan Jézus is tekintett, benne *egy jószágos apácskát* (Abba) látva! Ettől függ az is, hogyan fogod érteni és kimondani ezeket a szavakat is: »**De ne úgy legyen, ahogy én szeretném, hanem ahogy te akard!**«

Ha Istent úgy látod, mint egy zsarnokot, akkor valóban nincsen értelme annak, hogy imádkozz! Hiszen egy zsarnokot nem érdekel senki más csak önmagam. Nem törődik alattvalói érzéseivel, szükségeivel, vágyaival. Úgy dönt, ahogyan az az ő érdekeit szolgálja. Ha Isten zsarnok, akkor addig csúri-csavarja a dolgokat, amíg megtöri az akaratunkat, majd hatalommal ránk kényszeríti a saját akaratát.

De a Biblia egészen másnak mutatja be Istent! Nem zsarnokként, hanem valaki olyanak, aki tiszteletben tartja az ember akaratát. Isten tehetett volna úgy, hogy akarat nélküli bábokként teremt meg bennünket. Tehetett volna úgy, belénk programozza az akaratát, és esélyt sem ad arra, hogy ellentmondjunk neki. De Isten úgy és olyannak teremtette meg az embert, hogy gondolkodhat, érezhet, akarhat, és mindezekben ott van az a kockázat, hogy képes ellentmondani Teremtőjének.

Nem, az ember nem báb, nem akarat nélküli robot! Akkor, amikor valaki Istenre bízva az életét, Isten nem elnyomja a hozzá térő ember akaratát, hanem inkább felszabadítja arra, hogy gondolkodjon, érezzen, akarjon. Ne csak sodródjon mindenféle akaratától, divattól, eszmétől, mozgalomtól, elvárástól hajtva. Olyan erők szolgálatában állva, amik minden apró örömeinek megkérlik az árát, amit visszacsöpögtetnek szolgálók életébe!

Kell egy kis hírnév? Tessék! Örülj neki! De iszonyatosan egyedül leszel a csúcson, mert alig lesz valaki, aki nem csak a sztárt szereti benned. *Kell egy menő állás?* Oké! Itt van! De cserébe elkérem a nyugalmadat, az idődet, az erődöt, és sem békességed nem lesz, sem időd, sem erőd nem marad azokra a dolgokra, amik valóban fontosak. Végül gazdag leszel, a csúcsra érsz, de közben elmegy melletted az élet!

Isten nélkül az ember sok mindennek lehet a rabjává! Ezekkel ellentétben azonban Ő jószágos atya (Abba), aki, ha nemet mond is, mégis a legjobbat akarja nekünk. Mert azokra a bölcs szülőkre hasonlít, akik tudják mikor mondjanak igent és mikor nemet gyermekeik gyorsan változó kívánságaira. S lehet, hogy ez a gyerekeknek nem tetszik, hiszen nem is könnyű elfogadni azt, ami ellene megy annak, amit én akarok, de az okos gyermek hamar megtanulja, hogy az az ésszerű és az a javallott, ha hallgat szülei szavára és enged akaratuknak.

Isten jó atyaként szeret bennünket, de úgy, hogy közben egy cseppet sem akar atyáskodni(!) felleltünk, hanem szeretné, ha felnőtt és érett hívő emberré válnánk a kezei alatt! Olyanokká, akik képesek önálló döntésekre, és akik képesek maguk is eldönteni, hogy mi az Istennek tetsző és kedves, és mi nem.

4.

Rendben van! Isten nem rabszolgákat akar magának. De még mindig itt van ez a feloldhatatlannak látszó ellentmondás: *Isten bármit megtehet, amit csak akar, azonban, csak azt teszi meg, amit akar.* És még mindig nem látom, hogy miért nem teszi ez az állítás fölöslegessé azt, hogy imádkozzam! **Hogyan oldható fel ez az ellentmondás?**

Mivel Isten bármit megtehet, mert minden lehetséges a számára, ezért bátran elmondhatom a magam vágyait, érzéseit és szükségeit neki, és mert tudom, hogy jóságos Atyám, ezért megbízom az ítéletében és akaratában. *S kiderül, hogy igazából nincsen ebben az egészben semmi ellentmondás, mert ez az egész dolog valójában a **bizalomról** szól!*

Mert, amikor elmondom Istennek azt, ami a szívemet nyomja, akkor beengedem őt oda, ahová mást alig engednék: a legszemélyesebb vágyaim és szükségeim világába. Ez csak akkor működik, ha meg van felé a legmélyebb bizalmam. De bizalmamat fejezem ki azzal is, hogy megbízom abban, hogy Isten több információval rendelkezik a helyzetemet illetően, mert többet és tovább lát, mint én – pl. látja a jövőt –, és elhiszem, hogy jobban szeret engem, mint bárki, hogy jobban ismer, mint én önmagamot, és ezért a legjobbat akarja nekem, amit csak akarhat. Ezért nem félek kimondani azt, hogy legyen meg az, amit ő akar.

5.

Még ütősebb ez a felismerés, ha nem felejtjük el, hogy Jézus szavai földi életének legmélyebb pontján hangzottak el. Ott, szörnyű szenvedésének a küszöbén mondja ki ezt: »**Abba, Atyám! Neked minden lehetséges. ... De ne úgy legyen, ahogy én szeretném, hanem ahogy te akarod!**« ^{Mk 14,36}. És még hátborzongatóbb az, hogy ez „*ne úgy legyen, ahogyan én szeretném*” kifejezés az emberi akarat **örömmel** való elengedését jelenti!

Értitek? Jézus nem kényszerből, nem mártíromságból, nem a legnagyobb szenvedéssel, hanem örömmel engedi el azt, amire emberi szíve vágyott! Pedig az a pohár, amit elfogadni készült, Isten haragjának, az iszonyatos megaláztatásnak és kínhalálnak pohara volt! Az egyetlen esélye az ember megváltásának! És Jézus szavaival és tetteivel ezt kész örömmel elfogadni! – *Vajon mi magunk emberi erőnkön felül való útjait képesek és készek vagyunk így elfogadni? Örömmel, mint akik tudják, hogy Isten valami kibeszélhetetlen jót készített el ezekkel az utakkal is?*

6.

Megérteni azt, hogy Isten számára minden lehetséges, és örömmel elengedni azt, amit én szeretnék, hogy Isten akaratát válják valóra az életünkben. Valami nagyon nagy biztatássá lehet életünk minden helyzetében!

Mert megtanít helyén tudni az életünket! Megérteti, hogy nem én vagyok a végső mérce, és hogy egy jóságos Atya Isten kezében van a sorsom. Ezért nem a véletlenek, nem a vakszerencse határozzák meg a sorsunkat, hanem ahogy énekünk tanítja: „*Mind jó, amit Isten tészén, Ő az én idvességem, ∴: Ő velem rosszul nem tészén, Rábízom egész életem. Örömben, Keresztben Mind nyilván megmutatja, Hogy javamat akarja.*”